

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli republicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
fie-care publicare.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegraful Român“

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe trimestrul Octomvre-Decemvre al anului 1883, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumeratiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignatiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al poștei ultime se fie scrise bine, ca să se poată cere.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfârșese cu ultima Septemvre 1883, a și înnoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie espeditura silită a sista, sau a întârzi cu espedarea foiei*).

Editura „Telegrafului Român“ în Sibiu.

* O înlesnire foarte mare în espedițiune se face prin lipirea unei fâșii de adresă dela abonamentul ultim.

Dela festivitățile din Seghedin.

Deputațiunea bisericei noastre sub conducerea Escelenției Sale Părintelui arhiepiscop și metropolit **Miron Romanul** a fost primită în Seghedin de Maiestatea Sa regele.

Escelenția Sa la această ocaziune a rostit următoarele:

*Maiestatea Voastră cesarea și regio-apostolică,
Prea grațiosul nostru Domn!*

Fie-care cetățan credincios al statului ungar, fie-care supus fidel al Maiestății Voastre, cu conștiința de fericire și cu simțământ de mulțumită, ce își are rădăcina în inimă, urmăresce totdeauna părinteasca îngrijire a Maiestății Voastre, ce e îndreptată spre bunăstarea și înflorirea țerei și se manifestează pretutindenea prin fapte mărețe.

O asemenea faptă măreață de principe o glorifică în special astăzi o mare parte a tot, ce are țeara mai bun, când din ținuturi mai aproape și mai îndepărtate se grupează în giurul Maiestății Voastre, a iubitelui nostru rege, în această capitală a Ungariei de jos, pe carea după grele catastrofe elementare

în linia primă părinteasca îngrijire a Maiestății Voastre o a mântuit de perire, nu numai, dar în timp relativ foarte scurt o a ridicat acolo, încât acest oraș formează încă acum o podoabă însemnată, o mândrie aleasă a țerei.

Biserica greco-orientală română din patriă totdeauna și în timpurile cele mai critice credincioasă preanaltului tron al Maiestății Voastre, reprezentată prin noi aici înaintea prea grațioasei fețe a Maiestății Voastre, participă cu sinceritate la bucuria generală, produsă în inimile patriotice prin terminarea cu succes a unei opere mărețe a țerei; și ceea ce vedem și esperiam noi aici, aceea ne întărește și mai mult în speranța: că biserica noastră, sub vitrigitatea veacurilor trecute gârbovită, aproape îmbrăncită, aproape îngropată în ruine, prin conlucrarea filor săi temetori de Dumnezeu, iubitori de pace și de ordine, mai ales însă prin părinteasca îngrijire a Maiestății Voastre, carea de o potrivă fericesce toate popoarele credincioase, — după exemplul Seghedinului se va ridica din ruine și va deveni o podoabă, ba chiar o mândrie a țerei, ale cărei interese le promovează.

Pătruși de astfelu de simțăminte și de astfelu de speranță, cu cel mai profund respect de supuși ne rugăm de Maiestatea Voastră, prea grațiosul nostru Domn: ca să Vă îndurați prea grațios a primi și cu această ocaziune omagiul cel mai supus al bisericei greco-orientale române din Ungaria și Transilvania, credința neclătită și alipirea ei către preanaltul tron al Maiestății Voastre, cărora prin aceasta, deși numai cu cuvinte debile, ne luăm voia a da expresiune sinceră, — și a ține și în viitoru biserica noastră în părinteasca grație fericitoare a Maiestății Voastre, pre acea biserică, carea în rugăciunile ei de toate zilele se roagă la Atotputernicul Dumnezeu pentru statornica bunăstare a Maiestății Voastre și a întregii case domnitoare, și pentru fericirea popoarelor. — Maiestatea Sa cesarea și regio-apostolică, augustul nostru monarch, vivat! să trăiască! vivat!

Maiestatea Sa regele a răspuns:

„Cea mai frumoasă dovadă despre alipirea și credința omagială a DVoastre o voi afla în aceea, dacă în spiritul intențiunilor mele părintesci veți îndemna pre credincioșii concreduți grigei DVoastre nu numai la alipire credincioasă către religiunea și naționalitatea lor, ci și la adevărata iubire de patrie și la reverință către legi; și dacă în această direcțiune nu numai veți valida tot pondul influenței DVoastre, ci și din parte-Vă veți premerge cu exemplu bun, fiți convinși că pe acest teren activitatea DVoastre va fi însoțită de deplina mea recunoscință.“

Desbaterea afacerii cu Croația în parlamentul Ungariei.

(Urmare.)

Mihail Polit: Sângeroasele evenimente întemplate în Croația au atras asupra-le nu numai intențiunea monarchiei, ci și a străinătății întregi. Evenimentele acestea dovedesc că Ungaria nu este organismul sănătos, ce-l credea lumea. Ungaria față cu Croația nu poate esercita nici o putere atractivă. Dacă între Ungaria și Croația ar exista vre-o referință pretinească, afacerea cu insigniile nu ar fi luat dimensiuni așa de mari, după cum o a luat în realitate. Evenimentele din Croația însă au înscenat pe față, ceea ce există de mult. Aici în Croația sînt o sumă de rapoarte, cari nu se mai pot susține. Afacerea din Croația ne-a arătat, că rapoartele în această jumătate a monarchiei sînt cu mult mai rele, de cât în cealaltă jumătate. Și această a fost mare decepțiune, nu numai pentru cercurile decisive din Viena, ci și pentru toate cercurile politice din Europa.

După catastrofele, prin cari au trecut Austria în bătăliile din anii 1859 și 1866, Europa putea fi îngrigită, că conglomeratul de popoare și provincii, pe cari casa Habsburgică, sute de ani le-a știut ține la olaltă, se va descompune. Și atunci a creșut lumea, că Ungaria, rassa maghiară este chieată a da nouă putere monarchiei habsburgice; a o regenera prin schimbarea sistemului în regim. Însă nu numai Europa, ci și în însași Ungaria, naționalitățile, Croația, preste tot locul priveau oamenii cu cele mai mari speranțe la noua eră a independenței constituționale din Ungaria. Aceste speranțe au dispărut însă de mult. Raportul Ungariei și a rasei maghiare cu Croația s'au terminat prin revoluție, pe care Ungaria a trebuit să-o sugrume cu forță militară. Nu trebuie să ne înșelăm în judecata acestui raport. Ea e rezistența unui popor întreg. Ungaria nu numai nu și-a știut face partidă în Croația, ci nu există acolo un singur om cel puțin, care ar fi pe partea regimului unguresc. Și aceasta caracterizează situația din destul. Ea dovedește, că raporturile din această jumătate a monarchiei sînt mai puțin consolidate, ca în cealaltă jumătate a monarchiei. Se vede că este păcatul rasei maghiare de a nu-și ști câștiga nicăiri amici, pentru că ea este obicnuită a esercita asupra celorlalte rase o domnire absolută, exclusivă, necondiționată. De aci marea diferență între starea de

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus din franțozesce de E. B.)

(Urmare).

Ei încungiurară cadavrul ursoaicei și îl ridicară cu precauție, căci nu te poți încrede nici când în ursul, ce pare mort. Apoi prinseră, nu fără osteneală puii, cari arătau deja colții și ghiarele, apoi îi legară cu îngrijire; după aceea, ei avură timp a admira vênatul bogat, ce conținuse peștera, și avură regrete, pe jumătate exprimate, că dannemanul se grăbise a le preveni.

— Trebuie să-mi iertați, ce am făcut, dișe el către tinerii oficeri. Eu bănuiam că bălțata aceasta mare are pui: n'am diș că ea este peștiță? O! bine am vădut; dară n'am vădut puii, și cât pentru prietinu nu l'am vădut de loc. Mi s'a spus, că muma își duce adese-ori în locașul său de earnă un tiner rëntăcios, care nu este nici tatăl puilor, nici chiar un individ al tatălui lor, ca să apere și conducă puii, la cas când ea ar fi ucisă. Eu n'am creșut, fiindcă

n'am vădut nici odată așa ceva. Acum o ved și o cred; dacă ași fi știut, ași mai fi rënduit pe doi aici, pentru ca fie care să ucidă o piesă frumoasă; dar cine s'a așteptat la una ca asta? Eu n'aveam de gând să trag focuri, pușca o am luat din precauție, la cas, când domnul acesta ar greși sau ar veni în pericol. Încât pentru ferul, ce l'am luat cu mine, eu n'am creșut, că-mi va fi de trebuință, nici nu m'am uitat în ce stare e. . . Ei bine, eată ce s'a întemplat, continuă dannemanul adresându-se către Cristian, și am diș să aștepti, până ce am pus pe fie-care la locul său, și apoi aveam să viu drept la tine; dar trebuie că un alt animal a șters urmele mele din noaptea trecută; căci fără a mă fi tocmai rătăcit, eu am trecut peste visuină și n'am observat-o, până ce a fost prea târziu a mă întoarce. Rëntăcioasa m'a audit, ea a venit spre mine, fiindcă avea pui. Eu n'am încercat a o spăria cu brațul, ca să între în vizuină; ea nu s'a spăriat, ci s'a sculat. Eu i-am spintecat pântecul și totodată am strigat de două ori. La șgomotul glasului meu, prietinu a apărut în intrarea peșterii, și ca să-l pot opri de fugă, m'am grăbit a mă pune înaintea lui, fără să gândesc că ferul meu l'am lăsat frânt, lînga muma. Am gândit că e moartă; dară, după ce m'am îndepărtat, ea s'a sculat, s'a culcat și iarăși s'a sculat. Vremea mi se părea lungă, până ce ai venit tu, herr Cristian; căci de o parte, era bătrâna, care, dintr'un moment la

altul, își putea recăștiga puterile să năvălească spre mine, și de altă parte era prietinu, ce se retrase în fundul peșterii și aștepta atacul bătrânei, ca să-i ajute, fără a socoti puii, de cari știam că-mi vin între picioare, cât se începea lupta. Pentru toate acestea eu n'aveam decât un foc în pușcă, ce nu era destul, ba eu nici nu îndrăzneau a ochi, căci rëntăcioșii se hotărăsc mai iute vedend arma în mână. Mi-a fost frică, o pot mărturisi fără rușine căci n'am tuit și eacă toate patru piesele în mâinile noastre. Până ce am așteptat, mi s'a părut că trece un an și totuși cred că tu ai venit îndată, herr Cristian, de oare ce toate s'au sfărșit bine. da, foarte bine și tu ești un voinic! Eu sînt supărat, că au fost mainainte trei cuvinte rele între noi. Sînt uitate și eu îți datoresc sufletul meu precum îți datoresc viața mea. Vino, să ne îmbrățoșem ca și când ai fi fiul meu.

Cristian îmbrățoșă cu foc pe Dalecarlianul, și acesta spuse oficerilor, cum Cristian, după ce ucise ursul trup de trup, ucise și pe prieten, tocmai la timp la o distanță de doi policari de față sa creștinească. Cristian trebuia să-și apere modestia sa de esagerarea dannemanului, încât pentru punctul acesta; dară Boetsoi entuziasmat, nu voia să lase nimic din cele pretinse, și neputend Cristian dovedi nimic, vitejia sa lua proporțiuni colosale în imaginațiunea lui Larrison și a amicilor săi. Respec-

